

satis communi. Urgebat me videlicet ad scri-
bendum Doct. et Trileg. et agendam, qui se signa-
dicum volebat esse sed amens. Et vultis. Tem-
perat contractum, scripsi aliam parvum fami-
liarum ipse imprans. Cuius jam ferme ad amici-
lium deducta est, cohabitare coepit, an vire i-
quos et soli quod non satis. Siquidem convenit
familiari loquax epistola tibi committi
posset. Quod moror? Dum differo obsequium
dum, ille plaustrum conspiciat, nam tandem
ad imperium tuum mitto. Ite cum vale 12.
Cal. September 1577. Brema.

Tuae consuetudinis studio
Joh. Melang.

Pax Christi.

290/

[= Moev. a. 7.
N. 304]

Quamvis epistolam tuam habeo, genere se viri
Philippus Marixi fidem adferam hoc erga
me voluntatis. Ego enim haec sunt concepta
verba. Siquidem Deo patriam clementer re-
spexerit: ostendam, quanti te faciam. Timidi-
or sum tamen et recalcitior: quam ut ausim
tam distento rebus maximis obsequere me
familiari, hoc est inopis et pulvere rem edente
scriptore: utupat hunc timorem, quod nuper
juam ore quasi semichuso quodam hic navi-
curiam facientes amicum duxerim: nullum
a vobis responsum obtuli, ac ne ad ipsos
quidem quorum scripseram nomine, ali-
quam gratiam iniri. Et quidem egemus
hunc exitum praevideram, non scriptura
nisi perculissent. Timiditas autem mea
est, non diffidentia. Non enim amicitiae
moderationem, neque de tua erga me benevo-
lentia dubitare unquam possum, quam ob-
rem non desinam, dum sperare. Et Lachesi,
quod forte heat, ut poeta loquuntur, vel sine

literis fecum amicitiam colere, et vobis co-
gitationibus, meis absentem amicum com-
pellere. Tum autem si quando magis fue-
ro argumentum gratias, non verebor
Cuthunem datus is . . . , vobis ne-
gotium facere mea senili deliratione.
Carolus Gallus in Hollandiam iter
quam de amicis quos isthuc habeam, me in-
terrogasset, audito D. Odegonomii nomine
recreatus, petivit ut epistolam aliquam ex-
cluderem: suggerenti mollior com aditum
sibi facere posset. Non potui officium tam
liberaliter fugere. Vir gravis est, et sancti fi-
dei, in quam consentiunt omnes electi. Con-
firmavit novum opus adversus distinctio-
nem defensorum potat magnificum, magnam
virtutibus, istam Principem vestrum.
On cognovit (dicitur) Lottier a son ouvrage,
ut nihil ei sit opus mea oratione. Veneror
ipse virum ut pote Theologum, rebus optimis
institutum. Ad meas res quod attinet, va-
leo etiam nunc cum mea Tertia, et cum trigis
liberis, quos mihi largitus est clementissimus
Pater salvatoris nostri, in extrema tempe-
re etatis. Sed quod mihi sane acerbissimum
usu venit, diuturna pestis florem semel
tam nostram dispersit, et in nihilum re-
duxit. Hec fuerat singularis oblectatio animi
mei lingue centis, hoc unicum vita mea orna-
mentum. Quid facerem? Quod fert providentia
ferendum est equo animo. Exatur Saxonia de
formi quadam formula non consensu, quae
pestis est altera. Ea si percipit grassari, ita
ut cepit: Scholas omnes et Ecclesias, in quibus
modo aliquid divinae lucis est, multis atro-
cius differet ac dissipabit. Conflasse eam
fertur

feritur, ubi quisque nescia quis, cuius nomen non ^{no} 15 77.
 arbitror esse iudicio vestro. Nostres stat sententia
 consistere apud Augustanam confessionem et apud
 Philippicam congruam doctrinam. Invidiam dicitur dispa-
 ssa si caret arte. Nam et illa formula, quam dixi, ab
 Augustanae doctrina pariter et est et dici debet
 Augustana. Nec est ultimum summum ingenti doctrinae
 corpus, quod per adducere dicendum non sit, si sacre scri-
 pturae vice locum statuat. Conspicue quidem illam
 formulam inter manus venisset, cum impudenter cum
 suis, multaque rescriptis. Meam conscientiam removere vel
 quia non satis fidei scholastica, vel quia adveniret
 grammatico to exodo. Neg. id molestum est mihi,
 qui perinde omnium praesentiam, siquid erit mali, quam
 de hac formulae praeparatione (ut fama est) venient,
 confessionem expressam ab ecclesiis et scholis iux-
 ta consensum suum formulae postulare. Jam pridem
 enim, Holani in primis nomen ad illos septem viros
 delatum, fecit in Saxonia. Et tamen Luthero bono
 odor, Dei beneficio, sum. Eximie viri, quae ut pri-
 mum coquevi, semper feci maxime: quam de for-
 mata nunc videtur pietas huc totius Germaniae
 doctrina, animum, si perspicere omnia ad defectu
 onem et ruinam. Heidelbergae noster illustis,
 quo nihil erat innocentius, excidit loco et fortuna.
 Percepit se venturam Bremen, cum Deo, si venerit,
 poterit hanc huiusmodi meum quiescere, nostrisq;
 rebus uti frangi, ut suis, donec istud est stabile ma-
 gnum vestrum eorum sedem inventurum. O tempora!
 Quam gaudeo me non jam procul a terra vere
 viventium abesse. Superioribus diebus e Gallia
 huc auspiciis se appropinquat. Henricus Vossius olim,
 bonis viris a me inventis, ad mihi donavit vi-
 mirasculum, et me in huius angustis valde reso-
 luit. Quis pater crede videtur, orbis non ignota,
 utinam adulescenti aliquid benefaciat mea causa. Vae
 15. September 1577. in schola deserta Brema.
 Joh. Molang.